"అరె! స్ట్రీకింగ్!!" అన్నా రెవరో పక్కనున్న పార్కులోంచి.

"ఏది? ఎక్కడ? ఎవరు?" అంటూ పార్కులోంచి జనం అంతా రోడ్డుమీది కొచ్చేశారు.

ఒక సన్నటి పొడుగాటి అమ్మాయి రోడ్డు వెంబడి నగ్నంగా పరుగెడుతూంది. ఆమె రాగి రంగు పొడుగాటి జుట్టు గాలిలో పాయలుగా తేలుతూంటే, సాయంత్రపు నీరెండలో ఆమె నల్లటి దేహం కిలుం పట్టిన కంచుపోత విగ్రహంలా, ప్రాణం వచ్చి పరుగెడుతూన్న వీనస్ విగ్రహంలా కన్పిస్తూంది.

మెయిన్ రోడ్డు మీది ట్రాఫిక్ అంతా ఎక్కడిది అక్కడే నిలిచిపోయింది. కార్ల హారన్లూ, రిక్షాల గణగణలూ, సైకిళ్ళ గంటలూ ... అంతా కోలాహలంగా ఉంది. ఆ అమ్మాయి మనసుకి ఇవేం పట్టినట్లు లేదు. అలా మెషీన్‌లాగ పరుగెడుతూనే ఉంది. పరుగెత్తి పరుగెత్తి ఒక చోట రోడ్డు దిగి కుడివైపు తోటి తోపులోంచి అడ్డం పడి అవతల ఫర్లాంగు దూరంలో ఉన్న ఒక గుడిసెలో దూరిపోయింది

• • •

రాత్రంతా నిద్దర్లేదు సీతాలుకు. తెల్లారితే మావ వస్తాడు. అతని ఆలోచనలతో మనసంతా నింపుకుని తెల్లవార్లూ మేలుకుని గంటలు లెక్క పెడుతూ కూర్చుంది.

రెండేళ్ళ క్రితం పొట్ట చేత్తో పట్టుకుని పట్నం వెళ్ళిపోయాడు రావుడు మావ. ఆ పోవటం పోవటం మళ్ళీ ఈవేళే తిరిగి రావటం. అదీ ఊరికే రావటం కాదు. సీతాలును పెళ్ళాడి వెంట పెట్టుకుని పోవటానికే వస్తున్నాడు. ఆ మాట తెలియగానే బాధలన్నీ తీరిపోయిన ట్లనిపించింది సీతాలుకు. ఇంక తాశిల్దారు గారింట్లో ఎముకలు విరిగేలా చాకిరీ చెయ్య నక్కర్లేదు. వాళ్ళింట్లో తోట మాలి దగ్గర్నుంచి వయసు మళ్ళిన వారి అన్నగారి వరకూ ప్రతివాడూ చేసే వెకిలి చేష్టలకూ, విసిరే ఛలోక్తులకూ మూగ దానిలా పడి ఉండవలసిన పని లేదు. ఆ తాశిల్దారుగారి చిన్న కొడుకు వేలెడులేడు తన్ను చూసి కన్ను కొడతాడు. లేకుంటే కుక్కను మీదికి ఉసికొల్పుతాడు. ఛీ! వెధవ బ్రతుకులు !! పేదాడి కడుపున పుట్టటమే మహా పాపంలాగుంది. ఇంకేంతే ... ఈ పీడ విరగడై పోతుంది. పెళ్ళి చేసుకుని మావ, పట్నం తీసుకు పోతాడు. పట్నంలో ఎన్ని వింతలు, విడ్డూరాలు ఉంటాయో! ఇంజను లేకుండానే

సరుకులైతే తెస్తావా, నేను బస్సులో ఉంటానంట. ఓహో! బలే మాట చెప్పావు!! ఇంతకీ ... మామయ్య ఏం పనో అప్పుడు, ఏమైతే ఏమిటి. వంట పని వంట చేసి పెట్టటమేగా! తాశిల్దారుగారి పెళ్ళాంలా తనూ ఇంట్లోనే ఉండదు. ఉదయమే లేచి వంట పని చేస్తుంది. మామకు పెట్టి టిఫిన్ డబ్బా చేతికిస్తుంది. సాయంత్రం మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేటప్పటికి పనులన్నీ ముగించేసుకుని స్నానంచేసి, తల దువ్వుకుని, కొప్పునిండా దోసెడు మల్లెపూలు ముడుచుకుని మామ కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. మామ రాగానే ఇంచక్కా తాశిల్దారుగారి కొడుకు, కోడల్లా చేతులు పట్టుకుని షికారుకు పోతారు. రాత్రికి ఎప్పుడో తిరిగొచ్చి ఇద్దరూ ఒకే కంచంలో తిని, ఆ తరవాత... ఇంక ఆలోచించలేకపోయింది సీతాలు. ఆమెకు తెలియకుండానే పెదాలు అలవోకగా సాగి, సిగ్గుతో కూడిన తెలినవ్వు ముఖాన్ని తెరలు తెరలుగా తేజోవంతం చేసింది.

ఇదంతా కనిపెడుతున్న పొరుగింటి చల్లాలు ఇక ఊరుకోలేకపోయింది.

"ఏంటే పిల్లా, నీలో నువ్వే నవ్వుకుంటున్నావు?" అనడిగింది.

సీతాలు తడబడింది. క్షణంపాటు తొట్రుపడి, "ఏం లేదప్పా, ఊకె నవ్వొచ్చింది" అంది.

"ఊరుకోవే, అబద్ధాలకోరా! నవ్వొచ్చే పత్తేదేంటోలె!! ఏదో ఉన్నది కతే ఉండాల. ఏమే సీతాలూ, తాశిల్దారు కొడుకేమైనా కన్నేశాడేంటి?"

"తూ, తూ ... నీ పాడు బుద్ధులు పోనిచ్చుకున్నావు గావు."

"మరేంటో సెప్పరాదుంటె."

"మరే ... మరే ... మామ గేసకం వచ్చాడప్పా. ఇయాల రొత్తన్నాడు గందా!"

"ఏంటేంటి!! రావుడు రొత్తన్నాడా? మరలా సెప్పవే. అందుకున్న మాట ఈ కులుకు?"

సీతాలు సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది. ఆమె నెవరో గిలిగింతలు పెడుతున్నట్టూ, ఒంటినిండా పన్నీరు చిలకరిస్తున్నట్టూ అనిపించింది. సీతాలును అలా చూస్తూ నిలబడిపోయింది చల్లాలు. ఆమె సంబరం చూస్తూ ఉంటే గతానుభూతులన్నీ పెల్లుబికి వచ్చాయి చల్లాలుకు.

తనను చిన్నప్పుడే పెళ్ళాడి భర్త బర్మా వెళ్ళిపోయాడు. అయిదు సంవత్సరాల తరవాత తిరిగి దేశం వస్తున్నాడని తెలిసినప్పుడు మబ్బుకి మైమరిచి ఆడే నెమలిలా గంతులు వేసింది ఆమె మనసు.

కె. కె. మీనన్

ప్రపంచం అంతా ఒక నందనవనంగా, అందులో తనూ, భర్తా—ఇద్దరే తిరుగుతూ ఆనందాన్ని చేటుకుంటున్నట్టూ... అనిపించేది. కాని, అతను వచ్చేటప్పటికి కాస్త అందంగా కన్పించాలనిగాని, అలంకరించుకుని అతణ్ణి తనవైపు ఆకర్షించుకోవాలని గాని ఆ వయసులో తెలియలేదు. చెప్పిన వాళ్ళూ లేరు. బర్మాలో వయ్యారి భామల విలాసాలు మరిగిన అతను తనను కన్నెత్తి చూడకుండానే తిరిగి బర్మా వెళ్ళిపోయాడు. అక్కడే మరో పెళ్ళి చేసుకుని పిల్లల్ని కంటూ స్థిరపడిపోయాడు. అతనికోసం ఎంతగా నిరీక్షించింది! ఏళ్ళ తరబడి శూన్యమైన ఒంటరి బ్రతుకు బ్రతికింది.

ఒక రోజున ఒంటరిగా ఇంట్లో కూర్చుని ఆలోచనల్లో తేలుతూంది. ఎంత ప్రయత్నించినా ఎందుకో ఆ రోజున కోర్కెలకు కళ్ళేలు వెయ్యలేకపోయింది. వయసూ ... ఒంటరితనమూ ఏకమై తన్ను చిత్రవధ చేస్తూ ఉంటే, భౌతిక వాంఛల్ని నిరసించలేకపోయింది. ఆలోచనలు ఎక్కడెక్కడికో రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపో సాగాయి. అలాంటి సమయంలో అకస్మాత్తుగా తలుపు తోసుకుని లోపలికొచ్చాడు సత్తెయ్య.

"ఇదేంటి మామా, ఇంత రాతిరే లొచ్చావు" అంది తడబడుతూ.

"రాదేంటని మువ్వే సెపుతున్నావు గందా! మరెందుకొచ్చానో ఎరికలేదంటే, సల్లాలూ ..."

"సరేసకాంకేంగాని, యెళ్ళిపో, మామా ఎవురైనా సూత్తే బాగుండదు."

"సూత్తే యేఁవే! బయమా ... పెళ్ళి సేసుకుందాం."

"అలాంటి మాటలు మాట్లాడకు, మామా. నాను పెళ్ళయిందాన్ని."

"ఆఁ ... అయింది పెళ్ళి. నీదీ ఓ పెళ్ళేనా! ఆ దేనాడైనా నిన్ను ముట్టుకున్నాడంటే, సల్లాలూ. పిచ్చి సన్నాసి! నీకేం పెపంచకం తెలిసినట్టు లేదు. ఆ డక్కడ ఆయిగా పెళ్ళాంతో కాపరం సేత్తా ఉంటే, నువ్విక్కడ ఇంట్లో పడుపని కనిపించని ఆకాసంలో సుక్కలు లెక్కెడతా ... గుటకలు మింగుతా ... కూకుంటె కోరికలు తీరతాయంటె? ఇంకెంతకాలం ఆడికోసం సూత్తావుగాని, మనం పెళ్ళి సేసుకుందాం, రాయే" అనడిగాడు సత్తెయ్య.

ఇంకో అప్పుడైతే ఏమనేదో గాని

కళ్ళజోడు లేకుండ మీరు కంటి చూపు పొందగలరు!

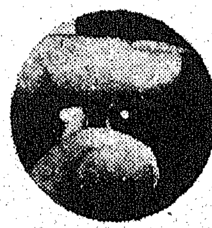

మీకు ఇంతకన్న ఎక్కువ ఆనందాన్నిచ్చేవార్త మరొకటి ఉంటుందా!

'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లను వాడండి

ఈ 'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లు హ్రస్వదృష్టి, దూరదృష్టి మరియు అఫాకియా (కాటరాక్టు ఆపరేషను పిమ్మట), కెరాటోకోనస్, అనిసోమెట్రోపియా, అనిసికోనియా, పాలియోపియా మొదలైన దృష్టిదోషములు కలవారికి ఉత్తమమైనవి.

'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లను మీ కంటి పాపలకు మీకుమీరే అతిసులభంగా పెట్టుకొనవచ్చును... తీసివేసికొనవచ్చును - కొద్దిదినముల అభ్యాసంతో. మీ కళ్ళకు పెట్టుకొన్న చిన్న 'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లు ఇతరులకు అగుపించవు. కనుక మీ సుందర ముఖంలో ఎట్టిమార్పును వుండదు.

మీ కంటి వైద్యుని సంప్రదించండి

ఇతర వివరములకు: ఆసియా కాంటాక్ట్ లెన్స్ లేబొరెటరీ
4/1, ఆండర్సన్ రోడ్,
మద్రాసు-600 006

ఫోన్: 87865

ఆ సమయంలో మాత్రం సత్తెయ్య చెప్పిన ప్రతి మాటా సత్యంలా అనిపించింది చల్లాలుకు. అసలే వేడిమీదుందేమో.

"నిజంగా నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా, మావా" అనడిగేసింది.

"నిజమేనే... నీ మీద... ఒట్టు... నా మీద ఒట్టే."

ఆపైన వాణ్ణి వదలలేకపోయింది చల్లాలు. అవసరం తీరాక మళ్ళీ కనిపించలేదు సత్తెయ్య. తను తల్లిని కాబోతున్నానని తెలిశాక రాత్రికి రాత్రే ఊరొదిలి ఇక్కడి కొచ్చేసింది. ఈ సమాజంలో ఆడదానికి ఒంటరి బతుకు సాధ్యం కాదని తెలిశాక, లోపల కొడుకన్ని జంటగా తెచ్చుకుని కాలక్షేపం చేస్తోంది. ఈ దుర్గతికి కారణం ఆ నాడు తన భర్తని ఆకర్షించుకోటానికి పోసుకునేసని ఇప్పటికీ వాపోతూ ఉంటుంది.

"ఇంకా అలాగే చూస్తున్నావేమే. పోయి కాసిని నీళ్ళోసుకుని గుంజుకున్న తెల్లకోక కట్టుకుని ఆ డొప్పె యేలకి అందంగా తయారవ్వు. అసలే పట్నంలో తిరుగుతున్నాడు."

సీతాలు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"ఏమే ... గుడ్డల్లేవా యేంటి?"

"ఊహుఁ ... లేవు" అంది దీనంగా.

"రైకయితే లేదుగాని, మంచి కోకొకటి ఉంది, ఇచ్చేదా?"

"ఒద్దొలప్పు. అసలే నీ కోకలు మంచి గుంటాయి. మైలయి పోతాయి."

"గుడ్డ మైలపకుండుంటుదేంటే? పోనైతే అవుతది. ఇయాల నీ మొగుడెలాగూ సీర తెత్తాడుగా, నా కోటిప్పవుగా!"

ఆ పేటలో రవిక తొడుక్కునే ఆడది ఒక్క చల్లాలే. తక్కిన వాళ్ళంతా ఏదో మాసిన గుడ్డ మొలకి చుట్టుకుని మెడ చుట్టూ తిప్పుకుంటారు. దాని శక్తిని బట్టి వాళ్ళ ఆడతనాన్ని దాస్తోందన్నంది, లేపంటే లేదు.

సీతాలు శుభ్రంగా తలంటి పోసుకుంది. చల్లా లిచ్చిన దువ్వెనతో నున్నగా తల దువ్వుకుని ముడెట్టుకుంది. చల్లా లిచ్చిన కోకే కట్టుకుని రోజంతా రాబోయే తన మామకోసం ఎదురుచూసింది.

కాని, ఆ మామ ఎంతకీ రాలేదు.

పొద్దు వాలుతోంది. అవతల తాశీల్దారు గారింట్లో బండెడు అంట్లు తనకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటాయి. వెగిరం వెళ్ళకపోతే ఆ ఇంటావిడే కాళ్ళ కుక్కలా మీద పడుతుంది.

విసిగి ఇక చీర విప్పేసే ప్రయత్నంలో ఉంది.

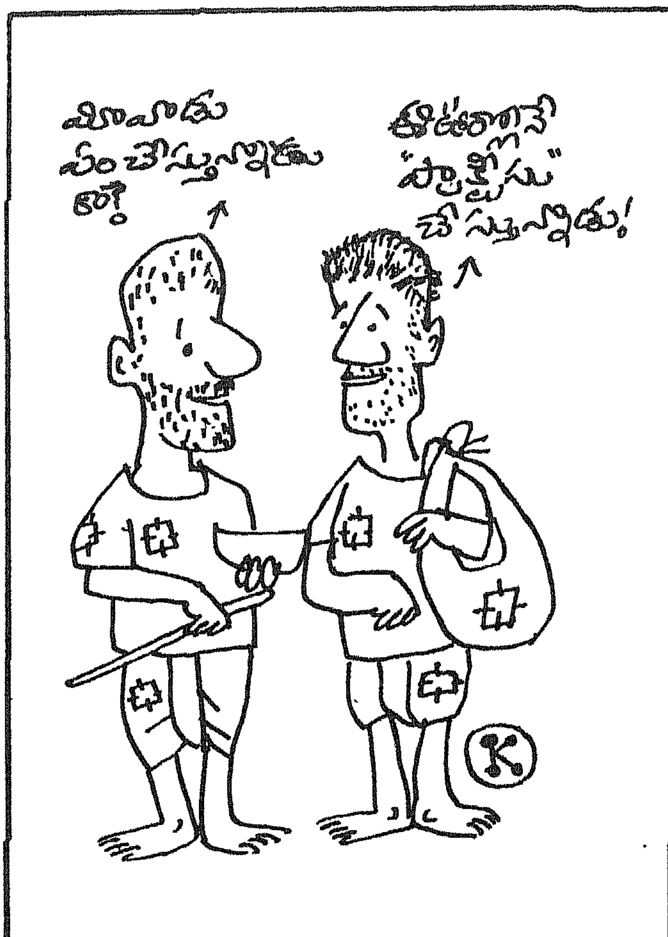

"ఏమే సీతాలూ, రాలేదా?" అంటూ వచ్చింది చల్లాలు.

"ఊహుఁ ..." అంది నీరసంగా.

"మరి సీర ఇప్పేత్తా వేమే?"

"మరేం జెయ్యాలని ఎల్లాల్టంటి."

"ఎల్లె ఎల్లు. కోక విప్పుతావేంటికే? ఆ సీరలో నువ్వు రంభలా గున్నావు. నిన్నెవుడూ ఎగరేసుకుపోళ్ళే ఇయాల్టికలాగే ఎల్లు" అని సాగనంపింది చల్లాలు.

• • •

ఆహారం చిక్కని ఆడపులిలా చిందులు తొక్కుతోంది తాశీల్దారుగారి సతీమణి. కొడుకూ, కోడలూ పొరుగూరు షికారు కెళ్ళే వేళయింది. వాళ్ళకి కాస్త టిఫిన్ చేసి పెట్టి పంపించాలి. సీతాలు ఇంకా అంట్లు కడగలేదు. ఆమెకోసం దారి కాసుకుకూర్చుంది.

సీతాలు కంట బడగానే — "వచ్చావా, తల్లీ ... నువ్వో రాజకుమారివై పోయావే ... ఏమే ఎవడైనా ఎగరేసుకుపోయి ఇచ్చు డొదిలాడా ..." అంటూ మొదలెట్టింది.

సీతాలు మాట్లాడకుండా దొడ్డివైపు కుళాయి దగ్గరి కెళ్ళిపోయింది, ఆడపులికి ఆకలి తీరినట్లు లేదు. ఆమె వెనకే దొడ్లోకి నడిచింది.

"ఏమే ... కొత్త చీర కట్టుకుని మంచి గుమ్మగా ఉన్నావు ఏమిటి కథ? అరె!!! ఒసేవ్, అమ్మాయ్!... రమా !... రావే ... ఇటు రావే, తల్లీ" అంటూ గావుకేక పెట్టింది.

"ఏమిటండి, అత్తయ్యా."

"చూడు, రమా ... సరిగ్గా చూడు... దాని ఒంటి మీది చీర నీది కాదూ?"

"అవునండత్తయ్యా! ఆ చీర నాదే."

"ఏమే ... ఎంత ధైర్యమే నీకు! నా ఇంట్లో చీర కాజేసి నాజూగ్గా కట్టుకుని నా దగ్గరికే వచ్చావు?"

"కాదండి, అమ్మగారూ ... ఈ సీర మీది కాదండి" అంది సీతాలు *కంగారుగా*.

"మరెవరిదే? నీ కెక్కణ్ణుంచొచ్చిందో చెప్పు."

"మరేనండీ ... మరీ ..." అంటూ నసిగింది. దానితో వాళ్ళ అనుమానాలు మరింత బలపడ్డాయి.

"దొంగ ముండా ... వారం రోజుల్నుంచీ చీర పోయిందని మొత్తుకుంటూ ఉంటే ముంగిదాన్లా మాట్లాడక ఈ వేళ చక్కగా సింగారించుకుని వచ్చావా?"

"కా దమ్మగారూ. నేను దొంగను కాదు."

"ఇంకా బొంకుతావా వెంటనే ... రావే, అమ్మాయ్. దీనికి తగిన శాస్తి చెయ్యాలి ..." అంటూ కొంగు పట్టుకుని లాగింది. అనాచ్ఛాదితంగా ఉన్న ఆమె యౌవనపు పొంగులన్నీ బయటపడ్డాయి.

సీతాలు రెండు చేతులూ అడ్డం పెట్టుకుని బతిమాలుతుంది.

"వద్దు, తియ్యకం డమ్మగారూ ... ఈ కోక మీది కాదు ... నేను దొంగని కాదు" అంటూ కాళ్ళు పట్టుకుంది.

ఒక్క తన్ను తన్నింది. క్రింద పడి దొర్లింది సీతాలు. అలా తన్ను తన్నుకూ దొర్లుస్తూ చీర లాగేసింది.

"అమ్మగారూ ... మీకు దణ్ణం పెడతాను, ఒక గుడ్డ ముక్కయినా ఇప్పించండి, తల్లి. సిగ్గుతో సచ్చిపోతున్నా" అని ఏడ్చింది.

"ఏమిటి సిగ్గేస్తుందంటే నీకు ... గుడ్డ లివ్వాలా ... మా తల్లే ... ఒరేయ్, వెంకన్నా"

"అమ్మగారూ ... వద్దు ... వద్దు. మొగోణ్ణి పిలవకండి ... మీకు దణ్ణం పెడతాను ... పిలవకండి ..." *అంటుండ*గానే పరుగెత్తుకొచ్చేడా మరపు విధేయుడు.

సీతాలు లేచి రివ్వున రోడ్డు వెంబడి పరుగు లంకించుకుంది.

• • •

గుడిసెలో గోనె పట్టామీద పడి తల నేలకేసి కొట్టుకుని ఏడ్చింది సీతాలు. ఏడ్చి ఏడ్చి అలసి అలాగే పడుకుంది. బలమైన పొడుగాటి వేళ్ళు ఆమె వీపు మీద పాకగానే ఒక్క క్షణం తలవెత్తి చూసి గోనె పట్టా గబుక్కున కప్పుకుని భోరున ఏడ్చింది.

"లేదు మావాఁ, నేను కోక దొంగతనం చెయ్యలేదు. నేను దొంగను కాదు... నేను దొంగను కాదు ..."

రావుడు ఏం మాట్లాడకుండా ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. ఒక్క క్షణం అతని ముఖంలోకి చూసి గుండెల్లో *గువ్వలా ఒదిగిపోయింది ఏడుస్తూ*.

ఇదంతా చూస్తూనే ఉంది చల్లాలు.

కథఅంతా తెలిశాక తాశీల్దారు గారి తోటమాలి ఆమె మనసులో మెదిలాడు.

"రౌడీ జిమ్మడ. దొంగ నచ్చినోడు. కన్నమేసిన కోక ఇత్తాడా నాకు ...?" అంటూ వెనక్కి తిరిగి రయ్యిన వీధిలో కెళ్ళిపోయింది. ★